

AGUSTINA BAZTERRICA

ZNAMENITÁ MRTVOLA

100%
ČLOVEČINA

ČERSTVÉ,
ZAROSTNÉ
TRÍDA A

SKLADUJTE
PŘI TEPLOTĚ
OD 0 °C
DO +4 °C

Znamenitá
mrtvola

© Agustina Bazterrica
c/o Schavelzon Graham Agencia Literaria
www.schavelzongraham.com

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Malinová, 2022
Cover © Adéla Korbelařová, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2774-2 (pdf)

Znamenitá mrtvola

AGUSTINA BAZTERRICA

F**B****S**

Pro mého bratra
Gonzala Bazterricu

To, co je vidět, nikdy neodpovídá tomu, jak se o tom mluví.

Gilles Deleuze

*Rozkoušou mi mozek,
srdce vysajou do poslední kapky
a vyprávějí mi pohádky na dobrou noc.*

Patricio Rey a jeho ricottová kolečka
(Patricio Rey y sus Redonditos de Ricota)

JEDNA

1

... a ve tváři měl tak lidský výraz, až mě zaplavil děs...

Leopoldo Lugones

Půlení. Řeznická pistole. Porážková linka. Sprcha. Tahle slova jím otřesou vždycky, když mu přijdou na mysl. Ničí ho. Ale nejen ta slova. Taky krev, těžký pach, automatizace, potlačené myšlenky. Přepadají ho v noci, když se nemůže bránit. Probouzí se zalitý potem, protože ví, že ho čeká další den, kdy bude porážet lidi.

Nikdo jim takhle neříká, uvažuje a zapaluje si přitom cigaretu. Ani on o nich tak nemluví, když má novému

zaměstnanci vysvětlit, jak celá porážka probíhá. Za to by ho mohli zavřít, nebo by ho dokonce mohli poslat na porážku na obecní jatka. Přesněji řečeno ho zavraždit, jenže tohle slovo není přípustné. Zatímco si svléká propocené tričko, snaží se zahnat neodbytnou myšlenku, to jsou zkrátka lidé, které chovají jako zvířata na porážku. Zajde k ledničce a nalije si ledovou vodu. Pije pomalu. Mozek hlásí, že existují slova, která zamlžují svět.

Existují slova, která jsou vhodná, hygienická. Legální.

Otevře okno, dusí se vedrem. Kouří a loká přitom nehybný noční vzduch. S kravami a prasaty to bylo snadné. Řemeslu se naučil v chladárnách El Ciprés, které patřily jeho otci a které zdědil. Jasně, z ryčení poráženého prasete vám tuhla krev v žilách, ale lidé nosili sluchátka a časem se z toho stal jen další zvuk. Teď když je šéfova pravá ruka, má na starosti dozor a zaučování nových zaměstnanců. Učit zabíjet je horší než zabíjení samo. Vykloní se z okna. Nadechne se hutného, žhnoucího vzduchu.

Kéž by mohl dostat nějakou anestezii a žít, aniž by něco cítil. Jednat automaticky, dívat se a dýchat, nic víc. Všechno vidět, chápat, ale nic neříkat. Jenže vzpomínky tu stále jsou, nezmizely.

Spousta lidí přijala za své to, co média vytrvale nazývají *velkou změnou*. On ale ne, protože ví, že „změna“ je slovo, které nedokáže vystihnout, jak krátký a nemilosrdný to byl proces. Slovo, které má vyjádřit a popsat událost, jež je nepopsatelná. Slovo, které nemá žádný obsah. Změna, transformace, obrat: synonyma, která zdánlivě znamenají totéž, ale volba jednoho z nich prozrazuje unikátní pohled na svět. Všechna normalizují

kanibalismus, uvažuje. Kanibalismus, další slovo, které by ho mohlo přivést do pěkných potíží.

Vzpomíná si, jak jim oznámili existenci GGB. Davová hysterie, sebevraždy, strach. Po propuknutí GGB už nebylo dál možné konzumovat zvířata, protože přenášela virus, který byl pro lidi smrtelný. Tak alespoň zněla oficiální verze. Přemýšlí, že ta slova měla dostatečnou váhu, aby nás přesvědčila a nedovolila nám o ničem pochybovat.

Bosý se prochází po domě. Po GGB se svět nadobro proměnil. Zkusili to s vakcínou, protilátkami, ale virus byl odolný a zmutoval. Vzpomíná si, jak v novinách psali o pomstě veganů, na články popisující násilí páchané na zvířatech, na to, jak v televizi lékaři vysvětlovali, čím nahradit chybějící proteiny, a jak novináři opakovali, že se na virus přenášený zvířaty zatím nenašel žádný lék. Vzdychne si a zapálí si další cigaretu.

Je sám. Jeho žena odjela za matkou. Už mu nechybí, ale v domě po ní zůstala prázdnota, která mu v noci nedá spát, znervóžňuje ho. Vytáhne knihu z knihovny. Už se mu nechce spát.

Rozsvítí a chce se pustit do čtení, ale zase zhasne. Dotkne se jizvy na své ruce. Je stará, už ho nebolí. Má ji od prasete. Byl tenkrát mladý, začátečník, a myslel si, že k masu není třeba mít žádný respekt, dokud ho maso nepokousalo a skoro nepřipravilo o ruku. Předák s ostatními se smáli, až se za břicho popadali. Tak, a máš za sebou křest, povídali mu. Otec neřekl nic. Po tom kousanci na něj přestali hledět jako na syna pana majitele a stal se jedním z nich. Přemítá o tom, že ani oni, ani mrazírny El Ciprés už neexistují.

Sáhne po mobilu. Má tři zmeškaná volání od tchyně. Od manželky žádné.

Rozhodne se, že si dá koupel, protože to vedro nemůže vydržet. Otočí kohoutkem ve sprše a strčí hlavu do proudu ledové vody. Chce smazat dávné obrazy, neodbytné vzpomínky. Hromady koček a psů, které upalovali zaživa. Jediný škrábanec znamenal smrt. Pach spáleného masa byl cítit dlouhé týdny. Vzpomíná na brigády lidí ve žlutých skafandrech, kteří v noci pročesávali městské čtvrti a zabíjeli a pálili každé zvíře, které se jim připletlo do cesty.

Studená voda mu stéká po zádech. Posadí se ve sprše na zem. Pomalu vrtí hlavou, ale nedokáže proud vzpomínek zastavit. Lidé začali skupinově zabíjet druhé a potají je konzumovat. Tisk zaznamenal případ dvou nezaměstnaných Bolivijců, které jejich sousedé napadli, rozporcovali a upekli si je. Tenhle případ se stal první velkou kauzou a poprvé zazněly úvahy, že maso je koneckonců maso a je jedno, odkud pochází.

Zvrátí hlavu nazad, aby mu voda smočila i tvář. Chce, aby mu kapky vymyly z hlavy všechny myšlenky. Jenže ví, že vzpomínky tam pořád jsou. V některých zemích začali masově mizet imigranti. Imigranti, lidé z okraje společnosti, chudina. Pronásledovali je a občas je i poráželi na maso. Všechno dostalo legální rámeček, když na vlády začal tlačit stamilionový průmysl, který byl náhle bez práce. Upravila se mrazírenská zařízení i legislativa. Brzy je začali chovat jako dobytek, aby uspokojili širokou poptávku po mase.

Vyjde ze sprchy, ale osuší se jen ledabyle. Podívá se na sebe do zrcadla, má kruhy pod očima. On vše připisuje

jedné teorii, která zpočátku pronikla na veřejnost, ale ti, kdo o ní promluvili, byli umlčeni. Jeden slovnatý zoolog, který ve svých článkách tvrdil, že virus byl vyroben uměle, se velmi příhodně stal obětí nehody. On si myslí, že to všechno zinscenovali, aby omezili přelidnění. Od chvíle, co si to začal uvědomovat, slýchával o tom, že panuje nedostatek zdrojů. Vybavuje si, jak v zemích jako Čína vypukly nepokoje a lidé se kvůli přelidnění zabíjeli, ale žádný sdělovací prostředek na tu zprávu takhle nenahlížel. To jeho otec říkával, že svět vybuchne: „Tahle planeta každou chvíli praskne ve švech. Uvidíš, synu, buď to bouchne, nebo všichni pomřeme na nějakej mor. Koukej, v Číně už se kvůli tomu, kolik jich je, začínají vraždit, prostě se tam nevejdou. A tady, tady sice ještě místo je, ale ocitneme se bez vody, bez potravy, bez vzduchu. Všechno půjde do háje.“ On na něj hleděl trochu shovívavě, protože si myslel, že vede typické stařecké řeči, ale teď ví, že otec měl pravdu.

Probírka přinesla i další výhody: pokles populace i chudoby, konečně bylo také maso. Ceny byly vysoké, ale trh nabíral na obrátkách. Proběhly masové protesty, hladovky, ozvaly se lidskoprávní organizace, zároveň se ale objevily články, studie a zprávy, které ovlivnily veřejné mínění. Prestižní univerzity prohlašovaly, že zvířecí proteiny jsou pro život nezbytné, lékaři tvrdili, že proteiny rostlinného původu nemohou dodat všechny esenciální aminokyseliny, experti stvrzovali skutečnost, že se sice snížily emise skleníkových plynů, zato se ale zvýšila podvýživa, časopisy probíraly temné stránky rostlin. Ohniska odporu postupně slábla a dál se objevovaly případy lidí, o kterých média tvrdila, že zemřeli na zvířecí virus.

Vedro ho pořád dusí. Nahý se vydá na verandu. Lehne si do houpací sítě a pokouší se usnout. Vzpomíná si na tu reklamu, co běžela pořád dokola. Krásná, ale konzervativně oblečená žena v ní svým třem dětem a manželovi právě servíruje večeři. Podívá se do kamery a řekne: „Já své rodině připravuji speciální maso, staré dobré maso, jen chutnější.“ Všichni se usmějí a pustí se do jídla. Vlášda, jeho vlášda, se pak rozhodla dát tomu výrobku nový název. Lidskému masu se začalo říkat „speciální maso“. Přestalo být pouhým „masem“ a stal se z něj „speciální hřbet“, „speciální žebírko“, „speciální ledvinka“.

On tomu speciální maso neříká. On používá technické termíny, když má mluvit o tom, co je lidskou bytostí, ale nikdy nebude člověkem, a o tom, co je vždy jen výrobkem. Mluví o množství kusů, které mají jít na porážku, o dodávce, která čeká na vykládkovém prostranství, o bourací lince, která musí běžet v nepřetržitém, pravidelném rytmu, o exkrementech, které se prodávají jako hnojivo, o části jatek, kde se zpracovávají vnitřnosti. Nikdo o nich nesmí hovořit jako o lidech, protože by jim tím dal identitu, mluví se o nich jako o výrobku, mase, potravině. Jen on touží po tom, aby jim nemusel dávat žádné jméno.

2

Cesta do koželužny mu vždycky připadá dlouhá. Je to rovná, nezpevněná silnice, kolem níž se táhnou kilometry a kilometry prázdných pastvin. Dřív se tu pásly krávy, ovce, koně. Teď tu není k vidění nic, alespoň ne na první pohled.

Zvoní mu mobil. Zastaví u krajnice a zvedne to tchyni. Říká jí, že nemůže mluvit, protože řídí. Ona mluví potichu, šeptem. Povídá mu, že Cecilia už je na tom líp, ale potřebuje víc času, ještě se vrátit nemůže. On na to nic neodpoví. Jeho tchyně zavěsí.

V koželužně ho tíží pach odpadních vod, v němž se mísí vlasy, hlína, olej, krev, splašky, tuk a chemikálie. A taky ho tíží pan Urami.

Při pohledu na bezútěšnou krajinu se zase jednou musí ptát, proč tuhle práci pořád dělá. Po škole pracoval v mrazírnách El Ciprés pouhý rok. Pak se rozhodl studovat veterinu, otec to schvaloval a měl z toho velkou radost. Jenže brzy nato vypukla epidemie zvířecího viru. Vrátil se domů, protože otec zešlel. Lékaři mu diagnostikovali stařeckou demenci, ale on ví, že otec nesnesl *velkou změnu*. Spousta lidí pomalu zemřela na těžkou depresi, jiní se odpojili od reality, další jednoduše spáchali sebevraždu.

Vidí nápis „Koželužna Hifu. 3 km“. Majitelem je pan Urami, Japonec, který obecně nenávidí všechny lidi a velmi konkrétně miluje jejich kůži.

Zatímco jede po liduprázdné cestě, zavrtí pomalu hlavou, protože nechce vzpomínat, jenže vzpomíná. Otec vypráví o tom, že ho knihy v noci sledují, otec obviňuje sousedy, že jsou placenými vrahy, otec tančící se svou mrtvou ženou, ztracený v polích, otec v trenkách, zpívající hymnu jednomu stromu, otec zavřený v geriatrickém ústavu, prodej mrazírny, aby splatil dluhy a nepřišel o dům, otcův nepřítomný pohled, ještě teď, když za ním zajede na návštěvu.

Vjede do koželužny a najednou ho něco praští do nosu. To ten pach chemikálií, které zastavují rozkladný proces kůže. Je to dusivý zápach. Všichni pracují v naprostém tichu. Na první pohled to působí skoro transcendentálně, zenové ticho, ale stojí za tím pan Urami, který vše pozoruje z výšin své kanceláře. Nejenže se občas

vykloní a zkontroluje zaměstnance, ale navíc má všude kamery.

Vydá se do kanceláří. Nikdy nemusí čekat. S neměnou pravidelností ho přijmou dvě japonské sekretářky, a aniž se ho zeptají, jestli chce, nabídnou mu červený čaj v průsvitném šálku. Pan Urami se na lidi nedívá. Měří si je. Vždycky se usmívá a on cítí, že když ho pan Urami pozoruje, ve skutečnosti počítá, kolik čtverečních metrů kůže by získal, kdyby ho na místě porazil, rozboural a stáhl z kůže.

Kancelář je stříděmě zařízená, elegantní, ale na zdi visí levná reprodukce Michelangelova Posledního soudu. Viděl ji tam mnohokrát, ale až dnes si všiml, že je na ní postava, která v ruce třímá lidskou kůži. Pan Urami na něj hledí, sleduje jeho udivený výraz, jako by mu četl myšlenky, a říká, že je to svatý Bartoloměj, mučedník, kterého stáhli z kůže, a jemu to prý připadalo jako nadmíru pikantní detail. On jen přikývne a neřekne ani slovo, protože jemu připadá, že jde o detail naprosto nadbytečný.

Pan Urami hovoří, deklamuje, jako by právě početnému publiku odhaloval celou řadu nezměrných pravd. Rty se mu lesknou slinami, jeho ústa se podobají rybím či žabím. Má v sobě vlhkost a uhýbavost. Má v sobě cosi z úhoře. On se zmůže jen na to, že na něj mlčky pohlíží, v zásadě jde totiž o tatáž slova jako při každé návštěvě. Pomyslí si, že pan Urami cítí potřebu stvrdit slovy skutečnost, jako by ta slova vytvářela a udržovala při životě svět, v němž pan Urami žije. Představuje si to mlčky a stěny kanceláře pomalu začínají mizet, podlaha se rozpuští a japonské sekretářky se postupně rozplývají ve vzduchu, vypaří se. Vidí to tak, protože by si to přál, ale

nikdy k tomu nedojde, protože pan Urami hovoří o číslech, o nových chemikáliích a barvivech, která zkouší. Vysvětluje mu, jak těžké to s tímhle materiálem je, jako by to snad nevěděl, říká mu, jak mu chybí kravská kůže. Ačkoli, vysvětluje, lidská kůže je tou nejjemnější v přírodní říši, protože má nejmenší zrno. Zvedne telefon a prone-se cosi japonsky. Jedna ze sekretárek vstoupí a nese obří desky. Pan Urami je rozevře a ukazuje mu různé druhy kůží. Dotýká se jich, jako by to byly obřadní předměty. Vysvětluje mu, jak se vyhnout poškozením kvůli zraněním, která dodávka utrpí během přepravy, protože tahle kůže je mnohem zranitelnější. Podívá se na ty desky. Vidí je poprvé. Pan Urami mu je podstrčí, ale on se jich nedotkne. Pan Urami ukáže prstem na jednu bělostnou kůži s pihami a říká mu, že na trhu patří k nejocetovanějším, ale že musel velké procento vyřadit kvůli hlubokým poraněním. Říká, že dokáže zakrýt jen povrchní ranky. Povídá mu, že ty desky nechal připravit speciálně pro něj, aby je ukázal lidem v mrazírnách a v chovných stanicích, aby jim bylo jasné, jakým kůžím věnovat zvláštní pozornost. Zastaví se a vytáhne z krabice vzorek. Podá mu ho a říká mu, že už si objednal nový dezén, ale je třeba ho dovést k dokonalosti, protože je velmi důležité, jak se vede řez ve chvíli, kdy je kus stahován z kůže, protože špatně vedený řez znamená metry zmařené kůže, řez musí být symetrický. Pan Urami znovu zvedne telefon. Vstupuje sekretářka s průsvitnou konvicí. Pokyne jí a ona jim nalije další čaj. On si dát nechce, ale pije. Pan Urami volí slova uvážlivě, tak aby zněla harmonicky. Vytváří z nich malý svět, kde je vše pod kontrolou, ale zároveň je to svět plný prasklin. Svět, který může rozvrátit jedno špatně zvolené

slovo. Hovoří o tom, jak klíčovou roli má stahovačka kůže, že když je špatně kalibrována, může kůži potrhat, a že čerstvé kůže, které mu z mrazíren posílají, potřebují zmrazit ještě hlouběji, aby se s jejich vyděláváním tolik netrápili, o tom, že je potřeba, aby byly dodávky dobře hydratované, aby neměly suchou kůži a nepopraskala, že si o tom má promluvit s lidmi z chovné stanice, protože nedodrží pitný režim, že je třeba je správně omráčit, protože když je porazí ledabyle, je to pak na jejich kůži znát, ztvdne a hůře se s ní pracuje, protože, zdůrazňuje pan Urami: „Na kůži se všechno projeví, je to největší tělesný orgán.“ Poslední větu pronese s přehnaně pečlivou výslovností a nepřestává se přitom usmívat. Tou větou svoji přednášku zakončí a pak se teatrálně odmlčí.

On ví, že není nutné, aby mluvil, že stačí jen přikyvovat, ale do spánků mu buší slova, která se mu hromadí v mozku a zraňují. Chtěl by mu povědět zvěrstvo, naprostá absence slitování, nepřístupnost, sadismus. Chtěl by, aby ta slova smetla panu Uramimu z tváře ten jeho úsměv, aby proděravěla to úhledné ticho a připravila je o kyslík, až by se začali dusit. Jenže zůstane němý a jen se usmívá.

Pan Urami ho nikdy nechodí vyprovázet, ale tentokrát se vydá s ním. Před východem zastaví u kádě s vápenným roztokem. Pan Urami dohlíží na zaměstnance, který tam vkládá kůže, na nichž jsou ještě chlupy. Pomyslí si, že musí být z nějaké chovné stanice, protože od nich z mrazírny je dodávají naprosto odchlupené. Pan Urami pokyne rukou. Hned je na místě předák a rozkřičí se na dělníka, který právě odchlupuje čerstvou kůži. Podle všeho to dělá špatně. Aby dělníkovu zjevnou neobratnost nějak ospravedlnil, snaží se předák panu Uramimu vysvětlit, že

se jim rozbil nožový válec v odchlupovacím stroji a oni nejsou zvyklí odchlupovat ručně. Pan Urami ho dalším gestem umlčí. Předák se ukloní a odejde.

Pak se vydají k louhovací kádi. Pan Urami se zastaví a řekne mu, že chce černé kůže. Jen tohle, žádné další vysvětlování. On mu zalže a prohlásí, že co nevidět dorazí jedna dodávka. Pan Urami přikývne a rozloučí se s ním.

Pokaždé když vyjde před budovu, má nutkavou potřebu si zapálit. Vždycky za ním přijde někdo ze zaměstnanců a začne mu vyprávět hrůzostrašné věci o panu Uramim. Šušká se, že lidi vraždil a stahoval z kůže ještě před *velkou změnou*, že má doma zdi potažené lidskou kůží a že si ve sklepě drží lidi a s velkým potěšením je stahuje z kůže zaživa. Všechno je možné, pomyslí si, ale ví jistě jen to, že pan Urami díky té hrůzovládě třímá otěže svého obchodu pevně v ruku a funguje mu to.

Nechá koželužnu za sebou a cítí úlevu. Znovu se musí ptát, proč to všechno snáší. A odpověď je stále stejná. Ví, proč tuhle práci dělá. Protože je nejlepší a jako nejlepšímu mu i platí, protože nic jiného neumí a protože si to žádá otcův zdravotní stav.

Někdy musí člověk na bedrech nést tíhu světa.

3

Spolupracují s několika chovnými stanicemi, ale on jezdí na prohlídku jen k největším dodavatelům. Dříve měli smlouvu s chovnou stanicí Guerrero Iraola, ale jejich produkty ztratily na kvalitě. Některé kusy, které jim dodali, byly hodně agresivní, a čím agresivnější jedinec, tím hůř se omračuje. Chovnou stanicí Tod Voldelig navštívil, když s nimi dojednával první dodávku, ale je to poprvé, co ji zahrnul do své pravidelné inspekční cesty.

Než vejde dovnitř, zavolá do domova pro seniory, kde je umístěn otec. Zvedne mu to Nélida, žena, která se zabývá věcmi, na nichž jí ve skutečnosti nezáleží,

s přehnanou vášní. Její hlas zní roboticky, ale on vnímá i podtóny únavy, která ten hlas narušuje, stravuje. Říká mu, že otci se daří dobře. Mluví o něm jako o panu Armandovi. On jí říká, že se za ním brzy zastaví na návštěvu, že už poslal měsíční platbu. Nélida mu říká můj milý, vůbec si nedělejte starosti, můj milý, pan Armando je ve stabilizovaném stavu, občas se něco přihodí, ale je stabilní. On se jí ptá, jestli tím „něco“ myslí záchvaty. Ona mu říká, ať si nedělá starosti, že to není nic, co by se nedalo zvládnout.

Zavěsí a zůstane pár minut v autě. Najde telefon na sestru. Chystá se jí zavolat, ale pak si to rozmyslí.

Vejde do stanice. Gringo, majitel, mu říká, aby ho omluvil, že přijel jeden Němec, co chce koupit poměrně velkou dodávku, že mu musí stanici ukázat, protože něčemu nerozumí, je v branži nový, a že ho tady znenadání přepadl a on neměl čas dát mu vědět. On odpovídá, že mu to nevádí, že půjde s nimi.

Gringo je neohrabaný. Pohybuje se, jako by byl na něj vzduch příliš hustý. Nedokáže správně odhadnout rozměry vlastního těla. Naráží do lidí, do věcí. Potí se. Hodně.

Když ho poznal, napadlo ho, že zahájit spolupráci s touhle chovnou stanicí byla chyba, ale Gringo je výkonný a jako jeden z mála vyřešil několik potíží, které s dodávkami měli. Má takový ten druh inteligence, jež se obejde bez jemnocitu.

Gringo mu představuje Němce. Egmont Schrei. Pozdraví se stiskem ruky. Egmont se mu nedívá do očí. Má na sobě džíny, které vypadají, jako by si je právě koupil, a příliš čistou košili. Bílé boty. S nažehlenou košilí

a plavými vlasy, které se mu lepí na lebku, tady vypadá nemístně. Ale Egmont ví, co dělá. Neřekne ani slovo, protože ví své, a to oblečení, co nejspíš nosí jen v cizině, mu poskytuje přesně takový odstup, jaký potřebuje, aby mohl uzavřít obchod.

Gringo vytáhne automatický překladač. On ty přístroje zná, ačkoli sám nikdy žádný nepotřeboval. Nebylo mu přáno cestovat. Všimne si, že je to zastaralý model, obsahuje jen tři čtyři jazyky. Gringo do přístroje hovoří a ten všechno automaticky překládá do němčiny. Říká mu, že mu ukáže stanici, že začnou chovným samcem. Egmont přikývne. Nejsou mu vidět ruce. Schovává je za zády.

Vydají se uličkami mezi zakrytými klecemi. Gringo Egmontovi vysvětluje, že chovná stanice je vlastně takový sklad plný živého masa, a rozpřáhne přitom ruce, jako by mu právě poskytl klíč k celému byznysu. Němec působí dojmem, že to vůbec nechápe. Gringo tedy opustí vzletné definice a začne mu místo toho vysvětlovat základní věci, jako třeba to, že jednotlivé kusy drží odděleně, každý ve své kleci, aby zamezili záchvatům agresivity a aby si kusy neublížily nebo se navzájem nezačaly požírat. Přístroj překládá strojovým ženským hlasem. Egmont přikývne.

On musí neustále myslet na to, jaká je to ironie. Maso požírá maso.

Otevře klec, ve které je chovný samec. Na zemi je sláma, vypadá čerstvě, a k mříži jsou připevněná dvě kovová koryta. Jedno na vodu. Druhé, prázdné, na krmení. Gringo promlouvá do přístroje a vysvětluje, že tohohle samce chová od mládeže, že je to *první čistokrevná generace*. Němec se na něj zvědavě zadívá. Vytáhne svůj překladač. Nejnovější model. Ptá se ho, co to prý je ta čistokrevná